

Sygn. akt II CSK 38/14

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa A. P.-K.
przeciwko [...] F. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ś.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 lipca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 6 czerwca 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 1.800 (jeden tysiąc osiemset) złotych.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powódki A. P.-K. wniesioną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 6 czerwca 2013 r. oddalającego jej apelację w sprawie przeciwko [...] F. sp. z o.o. w Ś. o zapłatę należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających uchybienia, lecz ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego, a także eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń oczywiście wadliwych. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej implikuje poddanie jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów, kwalifikujących ją do przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca przytoczyła przesłankę z art. 398⁹ § 1 punkt 4 k.p.c., a więc oczywistą zasadność skargi.

Oparcie wniosku na tej przesłance wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (prima facie) bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. nie publikowane postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08). Skarżący powinien zawrzeć w skardze wyodrębniony wywód

prawny wskazujący, w czym przejawia się „oczywistość” naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (por. nie publikowane postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 września 2008 roku, I CZ 64/08, dnia 19 grudnia 2001 roku, IV CZ 200/01, z dnia 9 czerwca 2008 roku, II UK 37/08).

Zdaniem skarżącej oczywista zasadność skargi przejawia się w braku dokonania przez Sąd drugiej instancji własnych ustaleń faktycznych oraz w nie rozpoznaniu przez ten Sąd wszystkich zarzutów apelacji. Z zawierającego istotnie pewne mankamenty warsztatowe uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika jednak, że Sąd ten podzielił w pełni poczynione przez Sąd pierwszej instancji w sposób staranny, wręcz drobiazgowy, ustalenia faktyczne i oparł o nie ocenę przedstawionych w apelacji powódki zarzutów procesowych i materialnoprawnych. Dokonując własnej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów, w tym zwłaszcza kluczowego dowodu z opinii biegłych Sąd Apelacyjny w [...] podzielił stanowisko Sądu Okręgowego, że brak jest podstaw do uznania, iż strona pozwana nienależycie wykonała zobowiązanie, co oznaczało ipso facto niezasadność podniesionych w apelacji zarzutów naruszenia prawa materialnego. Sposób sformułowania przez powódkę w apelacji zarzutu naruszenia prawa materialnego, a to art. 6, 471, 472, 498 w związku z art. 363, 354 i 355 k.c. przez cyt., dokonanie ustaleń sprzecznych z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym poprzez nie zastosowanie przepisów potwierdzających, że powód udowodnił nie wykonanie zobowiązania przez pozwanego z jego winy w sposób należyty” wskazuje, że w istocie powódka kwestionowała tym zarzutem apelacyjnym nie tyle zastosowanie przez Sąd Okręgowy wskazanych przepisów prawa materialnego, ile dokonaną przez ten Sąd ocenę zgromadzonych w sprawie dowodów i ustalenia faktyczne prowadzące od oddalenia jej powództwa. Na tych aspektach skupił się Sąd Apelacyjny w swoim orzeczeniu. Powódka nie wykazała, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w przytoczonym na wstępie rozumieniu, co skutkowało odmową przyjęcia jej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania kasacyjnego na rzecz pozwanego, który wniósł odpowiedź na skargę kasacyjną, orzeczono na podstawie art. 98 i art. 99 w związku z art. 108 w związku z art. 398²¹ k.p.c.